

MÉCS LÁSZLÓ

A három királyfi bánata

Amikor születtem, nem jeleztek nagyot
Messiás-mutató különös csillagok,
csak az anyám tudta, hogy királyfi vagyok.

A többiek láttak egy síró porontyot,
de anyám úgy rakta rám a pólyarongyot,
mintha babusgatná a napkorongot.

Maga adta nékem édessége teljét,
úgy ajándékozta anyasága tejét,
hogy egyszer a földnek bennem kedve teljék.

Isten tudja honnan, palástot kerített,
aranyos palástot vállamra terített,
fejem fölé égszín palástot kerített.

Ma is így úgy foltozza ingemet, ruhámat,
ma is úgy szolgál ki, főzi vacsorámat,
mint királyi ember királyi urának.

Amerre én jártam, kövek énekelnek,
Mert az édesanyám izent a köveknek,
Szíve ment előttem előre követnek.

Amíg ő van, vígan élném a világom,
nem hiányzik nekem semmi a világon.
három bánat teszi boldogtalanságom.

Az egyik bánatom: miért nem tudja látni
egymást a sok ember, a sok királyfi,
úgy, hogy az anyjuk tudja őket látni?

A másik bánatom: hogyha ő majd holtan
Fekszik a föld alatt virággá foszoltan,
Senki sem tudja majd, hogy királyfi voltam.

Hogyha minden csillag csupa gyémánt volna,
Minden tavasszal rügy legtisztább volna:
kamatnak is kevés, nagyon kevés volna.

Hogyha minden folyó lelkemen átfolyna,

S ezer hála-malom csak zsoltárt mormolna,
az én köszönetem úgyis kevés volna.

Hogyha a föld minden színmezét átadom,
az ő édességét meg nem hálálhatom,
ez az én bánatom, harmadik bánatom.

A verset előadja:

Cseke Péter

Cserhalmi György

Haagen Imre

Mécs László

Misztrál